

bleem van de moderne mens geleden heeft en daarvan in prachtig proza en in prachtige gedichten getuigd heeft, voort: „que pourrait-il aujourd'hui? Que peut un homme de l'esprit? Où est le Voltaire qui incriminera le monde moderne? Quel Voltaire gigantesque à la mesure du monde d'aujourd'hui faudrait-il?” Zou, vraagt Valéry, in het aangezicht van onze wereld, waarbij vergeleken de revolutie in Voltaire's dagen een lichte aardbeving was, Voltaire „son fameux sourire” vinden? En dan eindigt hij (welk een vondst!) met te zeggen: wellicht zou Voltaire te binnen schieten „cette parole suprême et auguste, la parole la plus profonde, la plus simple, la plus vraie, qui fut une fois prononcé sur le genre humain, et donc (let op! K.) sur sa politique, sur les progrès de ses sciences, sur ses doctrines et sur ses conflits: ils ne savent ce qu'ils font” (de cursiveringen zijn van mij K.).

Het is moeilijk op indrukwekkender wijze naamloos over Jezus te spreken en zijn centrale en beslissende betekenis schuchter en ingehouden te erkennen.”

H. R. W.

Boekbespreking

Prof. dr. G. A. Lindeboom:
„Klinische dialogen”. Erven
F. Bohn, Haarlem, 1958, geb.
f 12.50.

Lindeboom ontpopt zich in dit kleine boekje niet alleen als een innemend verteller, een uitstekend klinicus, maar ook als een bijzonder eerlijk leermeester. Hij koos voor de uiteenzetting van een aantal interne problemen nu eens niet de traditonele betoogtrant, maar het gesprek. Een gesprek, zoals zich dat aan het ziekbed of bij een kleine klinische demonstratie zou kunnen ontwikkelen tussen leermeester en leerling. Het opvallende hierbij is, dat de leermeester, die intussen op zeer begrijpelijke wijze de moderne vondsten uiteenzet, hier helemaal niet als een schoolmeester — in de klassieke, ietwat maligne betekenis — te werk gaat, maar bereid is met zijn leer-

lingen te discussiëren, te overleggen, als het ware als gelijken.

Lindeboom schuwt niet te vertellen, dat er wat vergeten is, of dat hij bepaalde dingen niet weet. Maar wat er intussen wél gedaan werd en wat er wél aan moderne zienswijzen, methodieken e.d. uiteengezet wordt, is niet gering. Natuurlijk behoeft men het, al lezende, ook niet altijd met hem eens te zijn: zijn vragenstellers in de dialogen sparen hem ook niet steeds (b.v. een opmerking, dat het cardiogram in de eerste uren irrelevant zou zijn, wekt misverstand: inderdaad behóéft het infarct er niet op te zien te zijn, maar het is veelal wél te zien).

Niet alleen voor huisartsen of studenten, maar ook voor alle artsen, die belangstelling voor de interne geneeskunde en de ontwikkeling daarvan hebben, is dit boekje zeer geschikt.

M. PLOOIJ.